

5. Esztendő utolsó vasárnapja.ÁLDJAD ÉN LELKEM AZ URAT!

Zsoltár 103,1 - 5
 Zsoltár 103,1 -22

Régóta adós vagyok néktek /és magamnak/ ezzel az ígé-
 vel. Amikor csendességemben az esztendő utolsó vasárnapjának
 ígehirdetésére készültem, Isten Lelke ezt az ígét újította
 meg előttem. Erről kell bizonyosságot tennem. Arról az üzenet-
 ről, melyet a bibliafordítók így fogalmaztak meg: "Istennek a
 bűnös és gyenge emberek iránt való irgalmasságának dicsérete!"

Áldjad én lelkem az Urat!

Önmagát, a saját lelkét biztatja itt Dávid az Úr maga-
 gasztalására. Ezt teszi e zsoltárban háromszor, az 1., 2. és
 22. versben. Csak aki önmagát buzdítja az Úr dicséretére, az
 buzdíthat arra másokat is hitelesen. Annak az ajkán érvényes
 íge: "Áldjátok az Urat!" Ezt is háromszor teszi Dávid e zsol-
 tárban, a 20., 21. és 22. versekben. Tehát azt tanuljuk, hogy
 e kettőnek egyensúlyban kell lenni. Esztendő utolsó vasárnapi
 istentiszteletén tehát buzdítsuk önmagunkat és buzdítsunk má-
 sokat is az Úr nevének magasztalására. Hangozzék a gyüleke-
 zetben: Áldjad én lelkem az Urat! Áldjátok az Úr nevét!

El ne feledkezzél semmi jóteteményéről!

Egyrésztől nagy kegyelem, hogy tudunk felejteni. Ha
 nem tudnánk, ha mindenre emlékeznénk, megzavarodnánk. Ha nem
 tudnánk elfelejteni a minket ért rosszat, megkeményedne a szí-
 vünk. Nem keresztyén szó az, amit gyakran hallani a gyüleke-
 zetben is: "Megbocsátok, de felejteni nem tudok." Az igazi bo-
 csánat az el is felejt, az nem emlékezik. Isten így bocsátott
 meg nekünk: "vétkeikről többé meg nem emlékezem." /Jer, 31, 34/

Másrésztől nagy ítélet rajtunk, hogy olyan könnyen el-

felejtjük azokat a jótéteményeket, melyeket velünk Isten és emberek cselekesznek. Nem kellé nekünk is őszinte imádságként ajkunkra venni francia református testvéreink úrvacsorai bűnvalló énekét:

"Ha jót tettél velem, ha áldva látogattál:

Én nem dicsértelek s nem hirdettem neved."

/445,3 /

Most itt az ideje, hogy egész bensőnk, minden, ami bennünk van: emlékezetünk, eszünk, érzületünk, egész lényünk felbuzduljon az Úr jótéteményeinért való hálaadásra. A jótétemény fogalmával is arra emlékeztet Dávid, hogy "ilyen az Isten", így "bánik" velünk, s erről nem szabad az embernek megfeledkeznie. Milyen jótéteményeket sorol fel most számunkra alapígénk? A bűnbocsánatot, a gyógyulást, a megváltást, a megújulást és a megszentelést.

Megbocsátja minden bűnödöt.

Ugye van mit megbocsátani? Nekem, visszatekintve az elmúló esztendőre, egyetlen érvényes imádságom van: "Atyám, vétkeztem az Ég ellen és Te ellened, nem vagyok méltó...!" Mondjad velem drága Testvérem, mondja együtt lélekben ez a gyülekezet azt az imádságot, amit például állított elénk a mi Megváltónk: "Isten, légy irgalmas nékem bűnösnek!" /1k, 18, 13/ És mindaz, aki őszinte töredelemmel járul Isten elé, meghallja az evangéliumot, a nagy örömhírt: "Én sem kárhoztatlak, eredj el és többé ne vétkezzél!" /Jn, 8, 11/ Az az Istennek igaz kegyelme, hogy élhetünk a bűnbocsánat bizonyosságában, a szabadulás örömeiben!

Meggyógyítja minden betegségedet!

Eddig is betegségről volt már szó, mert a bűn elsőrenden a lélek betegsége, de ahogyan kihat a testre, úgy a bűnbocsánatnak is kihatása van a testre is. Dávid sokat tud

erről. Hiszen amíg elhallgatta bűneit, megavultak csontjai a napestig való jajgatás miatt, életereje ellankadt, ahogy ellankad az ember a nyár hőségében./Zsolt,32,3-4/ De a gonosztól való eltávozás, az Istennek igaz félelme, a bűnbocsánatban való járás egészség a testnek és megújulás a csontoknak./Példb,3,8/

El ne feledkezzünk arról, hogy Ő az Aldott Orvos, Aki meggyógyítja minden betegségünket. "Jogtalanságot követünk el Urunk ellen, ha azt véljük, hogy a múltak embereivel hatalmas dolgokat vitt véghez, és magát hatalmas Istennek bizonyította de többé nem mivel már csodákat és a jelenleg földön élő szentjei ~~szentjei~~ javára nem mozgatja többé hatalmas karját."/Spurgeon/

Megváltja életedet a koporsótól.

s ez így folytatódik: "kegyelemmel és irgalmassággal koronáz meg téged."

Vegyük először egyszerű értelmében ezt az ígét! Emlékezzünk arra, hogy nem fektetett koporsóba bennünket az Úr. A családjunkban sem volt temetés. Nem állította ezt a gyülekezetet sem kiskoporsó mellé, és bányásztemetés sem volt ez esztendőben. Magasztaljuk érte a mi Urunk nevét!

De mondhatná valaki: mit mondunk azoknak, akiket Isten éppen az elmúlt esztendőben állított koporsó mellé, akiknek még friss a sebük? Nekik is ezt mondjuk: "Megváltja életedet a koporsótól..." Nézzenek túl a koporsón, nézzenek Isten nagy kegyelemére! Járja át szívüket az íge, a keresztyének boldog hitvallása: "Elnyeletett a halál diadalra!"/1 Kor,15,54/ Olyan Istenünk van, Aki "elveszti a halált örökre, és letörli a könnyhullatást minden orcáról."/És,25,8/

Figyeljétek meg drága Testvérek, hogy az életet és a koporsót ebben a versben körülöli Isten könyörülő szeretete: három nagy fogalom édességét kóstolgathatja itt a mi elménk:

megváltás - kegyelem - irgalom.

A megváltás az Ótestamentum egyik legfontosabb, legtöbbet mondó fogalma. Ebből a fogalomból alakult ki az újszövetségi "Megváltó" is. Nekünk itt Jézus Krisztus kereszthalálára és dicsőséges feltámadására kell gondolnunk. Arra a mindennapi hitvallásunkra, amit őseinktől így tanultunk: "Nem a magamé, hanem az én hűséges Megváltómmak, a Jézus Krisztusnak a tulajdona vagyok, aki az ő drága vérével minden bűnömért tökéletesen elegett tett és engem az ördögnek minden hatalmából úgy megszabadított..."

Megújul a te ifjúságod, mint a sasé.

Ki nem vállalja közöttünk, - mert én vállalom -, hogy az elmúlt esztendőben beteljesedett rajtunk a prófétai szó: "Elfáradnak az ifjak és meglankadnak, megtántorodnak a legkisebbek is." /És, 40, 30/ Elfáradtunk, bizony sokszor tettük fáradt emberek, fáradt keresztyének fáradt szolgálatát. Ki nem szenved közülünk a meglankadásaink és megtántorodásaink miatt? Vajjon a hitünkben, a reménységünkben, a szolgáló, alázas, áldozatos szeretetünkben, a hűséges imádságunkban nem lankadtunk meg, nem tántorodtunk meg? Óh Testvérek, vajjon nem kell-e őszinte bűnbánatot tartanunk?

De akik együtt tudtok jönni velem, velünk a töredekben, halljátok az Úr biztatását: Megújul a te ifjúságod! Áldott legyen az Isten, hogy folytatnánk az ésaiási idézetet, mert reánk is érvényes: "De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskecselyűk, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el!" /És, 40, 31/ Van lehetőség a megújulásra, mert az Úr akarja a mi megújulásunkat. Mindkét helyen, Dávidnál is, Ésaiásnál is a sas képe jelenik meg. Mit akar ez jelenteni? Azt bizonyosan, hogy a sas magasan repül, magasságokban lakozik; s a megújított életet is me

az jellemzi, hogy "magasságokban lakozik".

Saddhu Sunder Sungh ír életrajzában egy helyen arról a felejthetetlen élményéről, hogy egyszer, a Himalája tetején, vagy 6000 méter magasban hirtelen viharba került. Az első percben meggyűlt és arra gondolt, hogy ott pusztul el a magasban, hiszen ott csapkodnak körülötte a villámok. Néhány perc alatt azonban fennsége élményben volt része. Átéltte, hogy felette van a vihar. Eső, mennydörgés, villámlás alatta vannak. Ő vihar fölött van.

Ez a Krisztusban hívő ember természetes állapota: Felette lenni a vihar. Lehet, hogy nem lesz alkalmunk az Alpok csúcsain, ~~Uttar~~ a svájci havasokban, vagy a Himalája magaslátán felette lenni a vihar, de az, amit az Úr itt ígér nekünk "megújul a te ifjúságod, mint a sasé", még többet jelent ennél. Azt jelenti, hogy az élet vihari fölött élhetek. Persze ennek van feltétele. Hadd mondjam esztendő utolsó vasárnapján úgy, ahogy én kaptam ez esztendőben: "Aki igazságban jár és egyenesen beszél, aki megveti a zsarolt nyereséget, aki kezeit rázván nem vesz ajándékot, aki fülét bedugja, hogy véres tervet ne halljon és szemeit befogja, hogy gonoszt ne lásson: az Magasságban lakozik, Kőszálak csúcsa a bástyája, kenyérét megkapja, vize el nem fogy. A Királyt ékességében látják szemeid." /És 33,15-17/

Mind ez azért lehet, mert - hadd idézzem e vers első felét - : "Ő elégít meg, amíg csak élsz." /Pálfi/

Kegyelemmel és irgalommal koronáz meg téged.

A korona a végcél. Azt nem itt nyerjük el. Hitben és reményességben a miénk. De van olyan korona, amit már itt elnyerhetünk, és amit el is kell nyernünk. Péterapostol arra hív fel bennünket, úgy fussunk, hogy elnyerjük. /1 Kor. 9, 24/

Ez először is a kedveség koronája, ami "igen szép

ékes korona". /Példb_x4,9/ Az első pünkösöd után Isten ezt a koronát adta az ő népének: "Az egész népek előtt kedvességet" talált az első jeruzsálemi gyülekezet./ Act_x2,47/ - A másik ilyen korona, amit elnyerhetünk, a vénség koronája. Ez is "igen szép, ékes korona, az igazságnak útjában találtatik." /Példb_x16,31/

De amit majd az élet után nyerhetünk el, az a dicsőség hervadhatatlan koronája./1.Pt_x5,4/ és az igazság koronája /2 Tim_x4,8/.

Boldog ~~örömezzetek~~, hogy ezzel zárhatom esztendő utolsó vasárnapján a bizonyágtételemet: "Semmit ne félj azoktól, amiket szenvedned kell... Légy hív mind [halál]ig, és néked adom az életnek koronáját." /Apoc_x2,10/ Amen.

Néhány megjegyzés:

Az első verset Károlyi így adja vissza: "minden belső részeim". Luther így: "was in mir ist". Jerusalemer: "Alles in mir". - A negyedik versben Károlyi a koporsóból, Luther vom X Verderben, Jerusalemer aus der Grube-t fordít, Pálffy így adja vissza: "Ő váltja ki életedet a sírból". - Az ötödik versben Károlyi "ki minden jóval megelégti a te szádat". Luther: "der deinen Mund fröhlich macht". Jerusalemer: "Dein Leben erfüllt er mit Gütern". Pálffy: "Ő elégít meg, amíg csak élez."

Pálffy arra hívja fel a figyelmet, hogy a ga'al szóban itt az OT egyik legfontosabb, legtöbbet mondó fogalmával találkozunk. A gó'él szóból kiindulva, azt az embert jelenti, aki vérbosszút gyakorol /Num_x 35,19,27; Deut_x 19,4kk; Jós_x 20, 3k; 2 Sám_x 14,11; Mt_x 5,43kk./ De jelenti a meghalt családjának legközelebbi hozzátartozóját is, akinek az a kötelessége, hogy feleségül vegye az özvegyet /Lev_x 25,49; Ruth 2,20; 3,9; 4,1. Gal_x 4,5; Ef_x 1,7.11.14. Zsid_x 2,14; 4,15/ A szó alapjelentésének megfelel, ha "megváltással" fordítjuk.